

[Kr. Kristensen.]

at Beløbene blev ikke uddelt. Jeg har nu for Resten ikke udtalt mig paa den Maade. Jeg har udtalt, at jeg mener, at netop de Beløb, der er til Raadighed, skaber Mulighed for i al Almindelighed at kunne yde den Hjælp, som er nødvendig, og derfor mener jeg ikke, der er nogen som helst Grund til at staa her og vifte med Millioner, naar det kun er Blændværksmillioner, Millioner, man slet ikke har.

Det ærede Medlem Hr. Holdgaard skal jeg ogsaa gøre en Bemærkning til. Han begyndte med den Udtalelse, at det sikkert ikke vilde overraske nogen, at han kunde anbefale Lovforslaget til Gennemførelse. Nej, det vil naturligvis ikke overraske nogen; siden det radikale Parti er kommet op at køre med Socialdemokraterne, er ingen Overraskelse mulig. Selv om det radikale Parti sidder paa Bagsmækken, er der ingen Tvivl om, at det nok skal følge med saa godt som muligt og rose Forslagene saa godt som muligt, for at kunne rykke en lille Smule frem paa Vognen — der er jo altid den Fare ved at sidde bag paa Vognen, at man kan falde af, saa jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem vil lidt længere frem. Men ellers vil jeg sige til det ærede Medlem, at da vi i 1927 fik gennemført Loven, var det ærede Medlem selv inde paa den Tanke, at nogen Nedsættelse skulde der til; han vilde gaa med til at nedsætte Aldersrenten til et Beløb paa ca. 61 Mill. Kr. Men der er den jo nu! Der er den jo nu; selv efter at Nedsættelse har fundet Sted, er Beløbet paa ca. 61 Mill. Kr. Men nu mener det ærede Medlem, at vi nu har Raad til at stille til Raadighed ekstra 8—9 Mill. Kr., som man kan benytte efter Forgødtbefindende, og det er jo Bevis paa, at det ærede Medlem har faaet et andet Syn paa Sagen siden da. Men Forholdene før og nu er jo ogsaa blevet lidt forskellige, saa jeg forstaa godt, at det ærede Medlem holder gode Miner til slet Spil og lader staa til — endnu. Om det senere bliver anderledes, er en anden Sag, det maa Tiden vise; foreløbig vil det ærede Medlem bare lade staa til.

Vi fra vor Side mener ikke, at der er nogen som helst virkelig Berettigelse for Gennemførelsen af en Lovgivning af denne Art. Vi mener, vi har en Pligt til at opretholde den Lovgivning, som vi har gennemført til Sanering af vort økonomiske Liv. Det agter vi ogsaa at gøre, fordi vi har den Opfattelse, at det er Ret at gøre det, at man ikke derved gør Uret mod nogen.

Saadan som det økonomiske Liv ligger i Landet, mener jeg ikke, at vi skal ind paa betydelig større Udgifter hverken paa dette Omraade eller paa andre; thi vel er der Bedring i Forholdene — og det er godt —, men Forholdene er dog ikke saa gunstige, at vi har nogen særlig Grund til at flutte os med Millionerne.

Ulrich: Den højtærede Socialminister var tilsyneladende noget forarget over den Maade, hvorpaa der er talt fra Partiet Venstres Side, og den Maade, hvorpaa jeg paa mit Partis Vegne har taget paa det foreliggende Lovforslag. Jeg maa nu bede den højtærede Minister undskyldte — det laa jo for øvrigt ogsaa i min Tale —, at vi ikke ved denne Lejlighed, hvor vi beskæftiger os ikke med noget nyt, men med noget gammelkendt, noget, vi har behandlet i dette høje Ting Gang paa Gang, fordyber os i den Grad i Spørgsmaalet, som jeg selvfølgelig godt kan forstaa, den højtærede Minister ønsker, vi skulde gøre. Men naar den højtærede Minister vil komme med noget nyt, skal vi, som jeg ogsaa sagde, gaa ind paa de forskellige Realiteter, og saa haaber jeg, at vi derved kan tilfredsstille den højtærede Minister.

Den højtærede Minister kom med en ganske mærkværdig Bemærkning om, at jeg vist havde faaet Arendrup paa Hjernen. Nej, det overlader jeg til den høje Regering. Jeg vil antage, at Hr. Arendrup spøger i den høje Regerings Hjerne, saaledes at Natteroen undertiden bliver forstyrret. I min Hjerne spøger Hr. Arendrup ikke, og den Udtalelse af mig, som gav Ministeren Anledning til at komme med denne — jeg antager, det skulde være en Vittighed, men jeg kalder det nu en daarlig Vittighed —, gik ikke ud paa, at man skulde tage Udgifterne fra Administrationen, men jeg sagde, at for at kunne faa Tilslutning fra os til Forøgelse af Statens Udgifter paa eet Omraade, maatte Regeringen vise Beparelser paa et andet Omraade indenfor Statens Administration, thi at der indenfor Statens Administration kan spares ikke saa faa Millioner, anser ikke alene jeg, men ogsaa mit Parti for muligt. (*Socialministeren* [Steincke]: Hvor?). Indenfor Statens Administration, og jeg antager, at den højtærede Socialminister ved, hvilke Felter Statens Administration dækker. Den højtærede Minister ved vel ogsaa, hvor mange Millioner Statens Administration koster, og derfor tror jeg ikke, at den højtærede Minister, naar han faar overvejet dette Problem nærmere, vil